

June 21 at 2:09 AM

🌹 Có những nơi, càng đi xa càng thấy gần. Có những miền quê, thời gian không thể mang đi, vì chúng đã trở thành một phần của máu thịt. Với tôi, Gò Bồi không chỉ là quê ngoại, mà còn là nơi phù sa bồi đắp... và ký ức bồi lòng người. Hôm nay, tôi xin kể lại một miền thương nhớ ấy.

GÒ BỒI – MIỀN QUÊ NGOẠI BÊN ĐÀM THỊ NẠI

Có những miền quê không chỉ hiện diện trên bản đồ, mà còn sống mãi trong ký ức và trái tim mỗi con người. Càng trưởng thành, càng đi xa, ta càng nhận ra quê hương không đơn thuần là nơi mình sinh ra, mà chính là nơi âm thầm nuôi lớn tâm hồn. Với tôi, Bình Định – và đặc biệt là Gò Bồi, Tuy Phước – là một miền đất như thế: mộc mạc mà hào sảng, khắc nghiệt mà nghĩa tình, nơi phù sa, sông nước, thi ca và lịch sử đã cùng nhau bồi đắp nên bao thế hệ con người.

Có lẽ vì thế mà tôi luôn nghĩ: Gò Bồi không chỉ là nơi phù sa bồi đắp, mà còn là nơi ký ức bồi đắp lòng người.

Quê ngoại tôi nằm bên vùng hạ lưu sông Côn, nơi dòng nước hiền hòa sau khi đi qua Tây Sơn, An Nhơn rồi xuôi về Tuy Phước để hòa mình vào đầm Thị Nại mênh mông. Ngay từ thuở còn nằm trong vòng tay ngoại, tôi đã lớn lên cùng những câu hát ru mận mòi hơi biển, những điệu hò khoan chắt chứa bao nhọc nhằn của người dân miền Trung. Đó không chỉ là một ngôi làng nhỏ trên bản đồ, mà là miền ký ức luôn khiến lòng tôi lặng đi mỗi lần nhớ lại, là nơi gieo vào tôi niềm tự hào về một vùng đất "địa linh nhân kiệt", nơi con người luôn biết đứng dậy sau mọi gian khó.

Gò Bồi được hình thành từ những lớp phù sa của dòng sông Côn. Qua biết bao mùa lũ, dòng sông lặng lẽ bồi đắp nên những doi đất màu mỡ, cũng như thời gian âm thầm bồi đắp nên tâm hồn của biết bao người con nơi đây. Xa hơn là đầm Thị Nại rộng lớn – nơi từng chứng kiến bao biến thiên của lịch sử Bình Định. Mỗi buổi sáng, những chiếc thuyền nhỏ lặng lẽ rời bến; mỗi buổi chiều, ánh hoàng hôn đỏ rực trải dài trên mặt nước, tạo nên một vẻ đẹp bình yên mà khó nơi nào có được.

Trong ký ức tôi, Bình Định giống như một bức tranh với những gam màu đối lập nhưng hài hòa. Phía đông là biển xanh Quy Nhơn, Nhơn Lý, Nhơn Hải; phía tây là núi non Tây Sơn hùng vĩ, nơi từng vang vọng bước chân nghĩa quân áo vải; ở giữa là đồng bằng Tuy Phước, An Nhơn với những cánh đồng lúa thẳng cánh cò bay, những dòng sông hiền hòa và những làng quê bình dị. Có lẽ

chính thiên nhiên nhiều thử thách ấy đã hun đúc nên tính cách người Bình Định: bền bỉ, cứng cỏi nhưng chân thành, nghĩa khí và giàu lòng nhân hậu.

Nhắc đến Gò Bồi cũng là nhắc đến một miền văn hóa đặc sắc. Nơi đây gắn với danh nhân Đào Tấn – bậc đại thụ của nghệ thuật tuồng Việt Nam. Những làn điệu hát bội từng vang lên trong đình làng vẫn như còn ngân mãi trong ký ức của nhiều thế hệ. Và mỗi khi nhắc đến Bình Định, người ta lại nhớ đến bốn chữ đã trở thành niềm tự hào của cả một vùng đất: "Đất võ – Trời văn." Từ những làn võ cổ truyền ở An Thái, Thuận Truyền..., tiếng hô luyện quyền vẫn vang lên qua bao thế hệ. Võ Bình Định không chỉ là những đường quyền đẹp mắt, mà còn là một triết lý sống: biết cương biết nhu, biết đứng lên sau mọi thử thách.

Bình Định cũng là quê hương của nghệ thuật bài chòi – di sản văn hóa phi vật thể của nhân loại. Những đêm hội nơi sân đình, tiếng hô bài chòi vang lên giữa gió đồng, lúc dí dỏm, lúc sâu lắng, đã trở thành một phần ký ức không thể thiếu của người dân miền Trung. Đó không chỉ là nghệ thuật dân gian, mà còn là tiếng nói của đời sống, của tình người và của cả một nền văn hóa được gìn giữ qua bao thế hệ.

Nhưng điều khiến tôi tự hào nhất vẫn là con người Bình Định. Họ chất phác, nghĩa tình, chịu thương chịu khó và luôn mang trong mình một ý chí quật cường. Mảnh đất này đã sinh ra biết bao nhân vật kiệt xuất như Hoàng đế Quang Trung – Nguyễn Huệ, danh nhân Đào Tấn, nhà thơ Xuân Diệu, học giả Đào Duy Anh... Mỗi người một lĩnh vực, nhưng đều mang trong mình khí chất của một vùng đất vừa trọng võ, vừa trọng văn.

Quê ngoại tôi, một ngôi làng nhỏ gần Gò Bồi và đầm Thị Nại, đến hôm nay vẫn còn đó những con đò ngang, những bến nước và những đêm trăng thanh. Thuở nhỏ, vì gia đình sống ở Nha Trang nên mỗi năm chỉ đôi lần mẹ đưa anh em chúng tôi về thăm quê ngoại. Những lần trở về ngắn ngủi ấy không đủ để tôi thuộc hết từng con đường hay từng bến nước, nhưng lại đủ để gieo vào lòng một tình yêu âm thầm dành cho mảnh đất này. Qua lời kể của mẹ và những người thân trong gia đình, tôi dần hiểu hơn về những năm tháng chiến tranh, về sự hy sinh của biết bao người con Bình Định và về một vùng đất tuy nhiều gian khó nhưng chưa bao giờ khuất phục. Có lẽ chính từ những lần trở về ít ỏi ấy, quê ngoại đã lặng lẽ lớn lên trong tôi, để rồi càng trưởng thành, tôi càng thấy yêu và tự hào về cội nguồn của mình.

Những lần trở về Bình Định tuy không nhiều, nhưng mỗi lần đều để lại trong tôi một cảm xúc rất khác. Đứng trước đầm Thị Nại lộng gió, ngắm những cánh đồng Tuy Phước, những con thuyền lặng lẽ trên mặt nước hay nghe tiếng hô luyện võ vang lên giữa buổi chiều quê, tôi càng cảm nhận rõ hơn sức sống bền bỉ của vùng đất này. Có lẽ điều làm nên Bình Định không chỉ là thiên nhiên,

lịch sử hay những di sản văn hóa, mà còn là tình yêu quê hương, ý chí tự lực tự cường và sự thủy chung với cội nguồn đã được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác.

Bình Định – Gò Bồi – quê ngoại tôi không chỉ là một địa danh. Đó là một phần máu thịt, là nơi khởi đầu của ký ức, của tình yêu quê hương và của những giá trị không bao giờ phai nhạt. Dẫu mai này có đi xa đến đâu, tôi vẫn tin rằng mỗi người con Bình Định đều mang theo trong tim một miền phù sa, một tiếng hò, một câu hát và một niềm tự hào lặng lẽ.

Rồi sẽ có một ngày, ai trong chúng ta cũng hiểu rằng: điều quý giá nhất không phải là mình đã đi được bao xa, mà là trong tim vẫn còn một nơi để nhớ, để thương và để trở về. Với tôi, nơi ấy mang tên Gò Bồi.

#HuynhCuong #GoBoi #BinhDinh #DatVoTroivan

#QueNgoai #KyUcQueNha